

Met een echoapparaat naar Nepal

In het najaar van 2008 heeft Hans Groen, samen met zijn echtgenote en twee vrienden, een sponsorfietstocht door Azië gemaakt. Namens de Rotaryclub Haarlemmermeer-Schiphol wilden zij geld inzamelen voor een echoapparaat voor de vroedvrouwenschool in Nepal. In maart 2010 heeft hij het apparaat naar Him Kiran gebracht, samen met Ad Vester. Vanuit Nepal heeft hij familie en vrienden op de hoogte gehouden van zijn wederwaardigheden.

Hans Groen: “Wij hadden veel 5P’s (Proper Planning Prevents Poor Performance) geïnvesteerd om legaal door de Nepali Customs te komen. Op diplomatiek niveau was bekend - via ons bezoek aan de Nepalese ambassade in Brussel- dat wij zouden arriveren en dat wij de echo als geschenk aan de Nepalese bevolking wilden invoeren, liefst zonder belasting. Ik had mijn praatje al diverse keren geoefend in het vliegtuig en toog vastberaden naar de douanebeambte met de mededeling dat ik “iets” aan te geven had. De man zwaaide naar de uitgang en zei: ‘*No need, you can go!!*’ Dat was in dubbel opzicht een warm welkom, want de temperatuur was ruim 25 graden.

De officiële overdracht van het echoapparaat vond plaats aan het voltallig Comité van de Kumari Trust tijdens een ceremonie, waar ik een presentatie hield over onze fietsreis. Men dankte in veel Nepalese woorden de Rotary en via deze ook de sponsors van onze fietstocht. Ook voor de fietsers was er heel veel dank en respect voor hun onderneming.

Verblijf in Kathmandu

In Kathmandu zaten wij in Tibet Guesthouse. Een eenvoudig, maar prima verblijf midden in een wijk van kleine straatjes waar ieder zijn kleine nering had. In deze straatjes geldt *Size Matters* dus er racen vele toeterende brommers en taxi’s door. Vooral ‘s avonds is het een probleem, want de verlichting ontbreekt vaak, zowel in de straat als op de voertuigen. De taxi’s zijn 4-deurs Suzuki Alto’s waar je je als westerling net in kan opvouwen. Het voordeel is dat je één met de auto bent en over de slechte wegen en door de bochtige steegjes weinig kanten op kan.

Wij concentreren ons op Him Kiran, het gezondheidcentrum voor de regio. Daar werkt Janine Lindner. Zij is een begrip, hier en in de wijde omgeving. Vrouwen lopen dagen vanuit de bergen om haar te consulteren. Als zij er niet is, gaan ze weer terug! Voor ons is Janine een geweldige steun bij het houden van het spreekuur en het leren van de gewoontes hier. Samen zien Ad Vester en ik de patiënten, met Parbati onze tolk en nurse.

Geen geld, geen behandeling

Ik heb inmiddels een bezoek gebracht aan de vroedvrouwenschool. Jonge vrouwen zitten in houten schoolbanken en werken hard om de opleiding te doen en te slagen. Ik ga ze les geven over ultrasound en wat je er van kan verwachten. Deze vrouwen gaan na hun opleiding naar de bergen als Healthworkers. Van de net geslaagde groep hebben er zeven een baan bij de overheid en zeven een baan in een privé-kliniek gekregen. De school blijkt op plaats drie van de beste opleidingen te staan, één en twee zijn privé opleidingsscholen voor vrouwen alleen voor de hoogste kaste.

Het bijzondere in Nepal is dat schema's, net als de beschikbaarheid van elektriciteit, aan verandering onderhevig zijn. De vroedvrouwen en de staff-nurses heb ik daarom nog niet voor een les kunnen plannen.

De vrouwen met verzakkingen zien wij samen met dr. Keshab, een aardige en hardwerkende gynaecoloog. Hij blijkt inkomend voorzitter te zijn van de Rotaryclub van Narayani mid town. Hij nodigde mij uit op zijn clubdag, die helaas samenvalt met een van onze medische kampen in de bergen. Wij hebben afgesproken contact te houden om medische projecten voor de allerarmsten op Rotary-niveau te brengen en de mogelijkheden te bespreken. Dr. Keshab heeft al meer dan 400 vrouwen voor basisprijzen behandeld.

Er is veel werk nog te doen hier, in ieder geval op medisch en organisatorisch niveau. Voor de mensen die het kunnen betalen (en die zijn er) is het geen probleem om in overheidsziekenhuizen en privé-klinieken geholpen te worden. Voor de armste mensen uit de afgelegen gebieden is de regel: geen geld, geen behandeling. De overheid is daar wel serieus mee doende en dat kan in ons voordeel werken met de inrichting en het operationeel maken van de vrouwen- /kinderkliniek.

Namasté

Inmiddels is het hier overdag ruim boven de 30 graden en vochtig. In de namiddag wat koele wind uit de bergen. Het Kumari complex met de Him Kiran kliniek is een oase in dit gebied, voor de mensen in nood en ook voor ons. Net daarbuiten is het de middeleeuwen, met ossen en waterbuffels, en door de straatjes rondrennende kippen met kuikens en veel geiten. De mensen lopen op blote voeten of slippers en begroeten je altijd met gevouwen handen en "Namasté". Dat is wel zo schoon, om geen handen te hoeven schudden.

De dag daarop gingen wij voor een tweedaags kamp wat verder de bergen in naar een ander gebied. We dachten met de vorige rit wel ervaren te zijn, maar deze vijf uur durende rit was een graadje of tien pittiger. Door een adembenemend berggebied met dito afgronden naast de smalle weg, kroop onze Jeep langzaam naar boven om te eindigen in een dorp met lemen huizen op de top van een berg. De middeleeuwen bestaan nog! De ontvangst was weer heel hartelijk. We waren al om zes uur vertrokken en konden daardoor de hele middag werken tot zes uur in de avond toen het donker werd. In de tropen gaat omstreeks die tijd "het licht uit". Ruim zestig mensen met allerlei aandoeningen werden gezien. Twaalf moesten wij teleurstellen en zij kwamen de volgende ochtend als eerste terug.

De toekomstige plaats van de echo is de vrouwenkliniek, die vlak bij de vroedvrouwenschool gebouwd is. Door organisatorische omstandigheden is de kliniek nog niet operationeel. Inwendig moet het gebouw nog afgewerkt worden en daarna ingericht. Aan mij is gevraagd dit te ondersteunen. In Nederland zal dit, met het bestuur van de Stichting Tamsarya, verder handen en voeten gaan krijgen. Men hoopt zoveel vorderingen te maken dat de kliniek dit jaar geopend kan worden. In die tijd zal ook de opleiding echografie, theoretisch en praktisch, worden verzorgd aan de aanstaande vaste medewerkers van de kliniek. Deze mensen komen uit de vroedvrouwenschool. Het is absoluut duidelijk dat deze missie nog niet teneinde is. Er is nog veel te doen om de vrouwen in dit gebied betere kansen te geven rond de geboorte van hun kinderen."